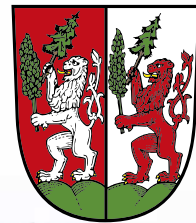

Bělohradské listy

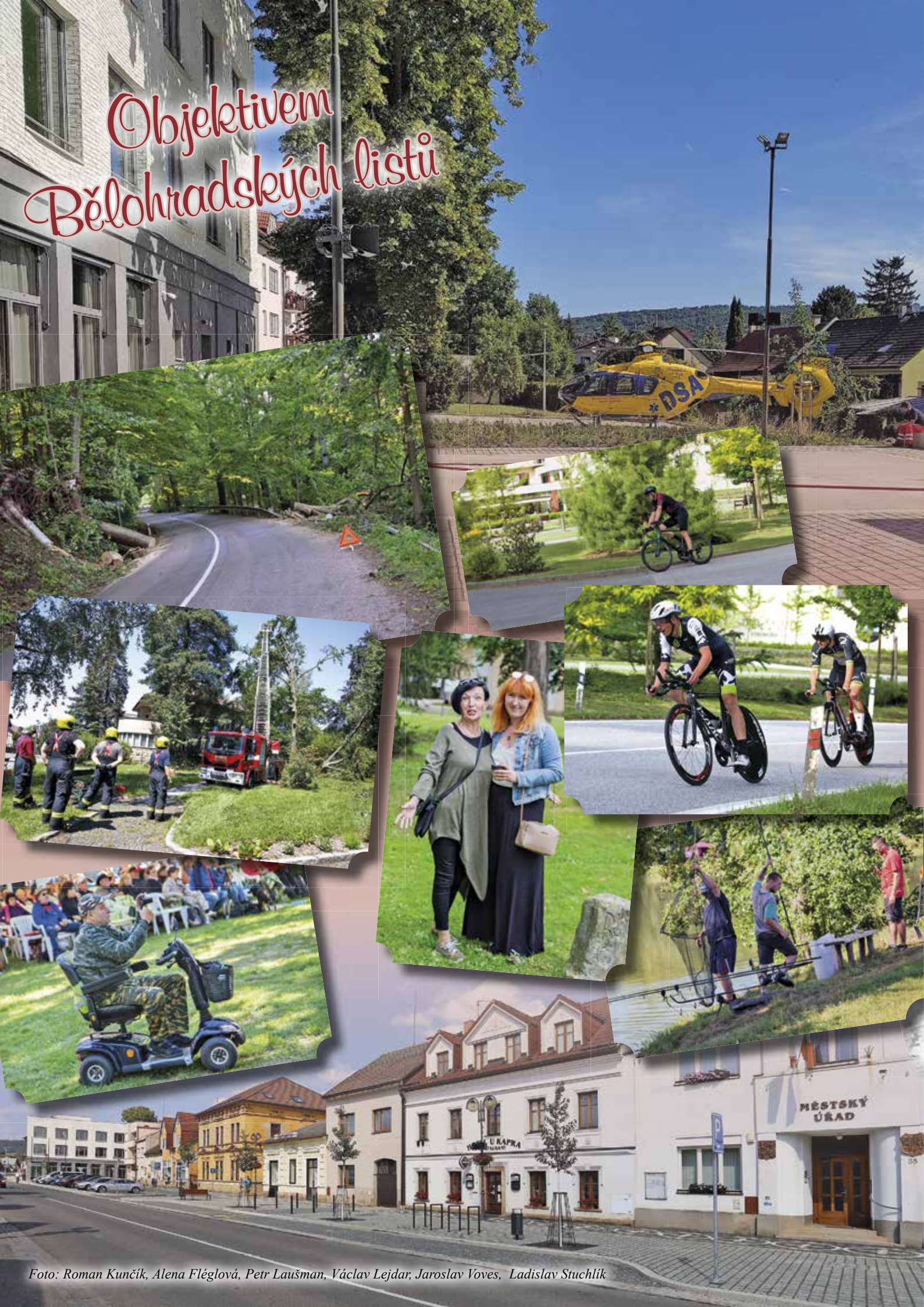
Vydáno 26. 8. 2022 • Ročník XXII • Cena 16 Kč

Rozšířené vydání

4 / 2022

Objektivem Bělohradských listů

Trí sta let

Letos jsme si připomněli významné výročí našeho města – jeho faktický vznik, neboť před 300 lety (2. 5. 1722) povýšil císař Karel VI.* tehdejší Novou Ves na městečko, které dostalo jméno Bělohrad. O povýšení se zasloužil majitel panství hrabě Bertold Vilém z Valdštejna*, který po udělení císařských práv sepsal pro řízení městečka závazné instrukce. O jejich výkon se starala městská rada složená z konšelů v čele s purkmistrem. Občané povýšením získali měšťanská práva včetně soudního a tržního, což vedlo k rozvoji obchodu a řemesel. Životní úroveň obyvatel tak výrazně stoupla.

Hrabě Bertold nechal v městečku postavit kostel Všech svatých a dal přestavět zámek. Bělohradské panství rozšířil o Šárovcovu Lhotu, Byšička, Lukavec a Dobeš. Založil vesnici Lány a osadu Bertoldku.

Pokud vás zajímá podrobná historie našeho města, doporučuji prostudovat přílohu předešlých Bělohradských listů, ze které jsem informace převzala. Knížička je krásně zpracovaná a najdete v ní i kopie dobových dokumentů.

Nechci srovnávat uplynulých tří sta let, ačkoli se to nabízí. Chtěla jsem psát o tom, v jak krásné krajině žijeme a jak málo si to v běžném životě uvědomujeme. Město i okolí jsou naší samozřejmou součástí, a tak je mnozí už ani nevnímají. Nevidí to, čeho si všimne každý návštěvník, ať už jde o projíždějícího turistu, nebo pacienta lázní, který tu tráví řadu týdnů a s překvapením objevuje neznámý a půvabný kraj. Občas neuškodí podívat se na vlastní domov očima návštěvníka.

Okolí Bělohradu připomíná otevřenou náruč olemovanou vlnitě zelenými vršíčky, mezi nimiž se bezpečně choulí městečko. A je úplně jedno, jestli přijíždíte od Jičina a u letiště se vám najednou rozevře kraj až ke Zvičině, nebo jestli se díváte od Hřídelecké sopky ke kostelíčku na Byšičkách, nebo shora od lesa v Brtvi směrem ke Chlumu. Srdeční záležitostí je pak pohled z Byšiček, kam hrdě přivádíme každou návštěvu, aby se pokochala pohledem na náš krásný domov.

K půvabům města patří i jeho název. Ať už vznikl jakkoli (spory o jeho původu tu nebudeme rozebírat), působí vznešeně a důstojně. Což není samozřejmostí, ale výsadou! Vezměme si třeba takovou Řitku... (To jen tak na okraj.)

Nevím, jestli tomu tak bylo v historii vždycky, nebo jestli je to jen „výdobytek“ našeho (médií zahlceného a spoutaného) času, že se tak vášnivě zaměřujeme na všechno negativní kolem nás. Dobré a krásné věci považujeme za samozřejmost, nechválíme je, nevyzdvihujeme, netešíme se z nich. A nejsme na ně hrdí. Škoda.

Chápu, že dobrých zpráv je jako šafránu. Informace, které vtíravě pronikají do našeho soukromého života, jsou založeny na negativěch. Pokud to není válka nebo covid, tak alespoň nějaká živelní katastrofa na druhém konci světa nebo hromadná nehoda tamtéž. Ale je jen na nás, jestli si tím balastem necháme otrávit život. Vždyť způsob, jak vnímáme okolní svět, záleží pouze na našem vlastním rozhodnutí ilustrovaném známým postřehem, že pesimista vidí stejnou sklenici do půlky prázdnou, kdežto optimista ještě z půlky plnou.

Nechci rozebírat, jak vnímají svět pesimisté, ale chci zmínit ty druhé. Optimisty, kteří negativní informace vnímají jen jako součást reality. Nedají se jimi otrávit, nezaměřují se na ně. O to víc vnímají to dobré a krásné kolem nás. Máme štěstí, že žijeme v Raisově rodišti, v jeho kraji, kde na každý kout, na každou vesničku „sedí“ známé verše, které jsme se kdysi učili ve škole a které nám nikdy nevyzimely z paměti: Cestička k domovu známé se vine, hezčí je, krásnější než všecky jiné...

Trochu jsem odbočila od třistaletého výročí, ale teď se k němu vracím a přeji hodně štěstí do dalších století. Nejen Bělohradu, ale i všem vesničkám kolem něj, které k němu neodmyslitelně patří a které tvoří náš kraj a domov.

Hana Marie Körnerová

* Císař Karel VI. byl nejmladším synem císaře Leopolda I. a otcem Marie Terezie
* hrabě Bertold Vilém z Valdštejna byl rovněž královéhradeckým hejtmánem

2. května 2022

Trí sta let

od povýšení části Dolní Nové Vsi na městečko Bělohrad

Josef J. L. Špár

4/2022

z obsahu čísla

Jan Směták

Strašidelná Bažantnice

Letní tábory

Volejbal

100 let fotbalu

BĚLOHRADSKÉ LISTY — Časopis Bělohradu a okolí

Periodický tisk územního samosprávného celku Lázně Bělohrad

Vydává: Město Lázně Bělohrad. Vychází jako dvouměsíčník.

Redakční rada: Ladislav Stuchlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš, Alena Fléglová, Hana Friedrichová, Hana Marie Körnerová, Václav Lejdar, Josef Špár, Ing. Pavel Šubr, Jaroslav Voves.

MK ČR pod č. E 10901, ISSN 2533-8005

Povoleno: Město Lázně Bělohrad, Městské kulturní středisko, Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad

Adresa: 739 629 482 / 493 792 484

Telefon, fax: mks@lazne-belohrad.cz

E-mail: Tiskárna ARPA, Kotkova 792, 544 01 Dvůr Králové nad Labem

Sazba, tisk: Korektury: Martin Žantovský

Další číslo vyjde: 21. 10. 2022

Fotografie na obálce:

01 Nový městský úřad

Václav Lejdar

32 Děkujeme paní zahradnici

Ladislav Stuchlík

Zeptali jsme se za vás

Nová kašna pro město

V Lázních Bělohradě, na části upraveného náměstí K. V. Raise před budovou nové radnice, byla osazena kašna. Stala se tak součástí širšího prostoru, reaguje na něj a dotváří jej.

Autorkou je sochařka Monika Immrová. Návrh kašny je výsledkem spolupráce sochařky a architektů, která probíhala již během zpracování projektu radnice a jejího okolí.

Vana kašny je zhotovena z masivního bloku šluknovského syenitu, jednoho z nejtvrdsích kamenů, které se u nás ještě těží. Její výrobní proces – postupné odvrátání vnitřku vany – svědčí o nekompromisním a kvalitním přístupu autorky, která si je vědoma udržitelnosti a odpovědnosti do budoucna (většina současných kašen je totiž řešena jako betonový prefabrikát obložený kamennými deskami nebo bývají složeny a spojeny z menších kamenných segmentů).

Samotný kámen byl vybrán jak pro své materiálové kvality, jakými jsou stálost, tvrdost, pevnost, nenasákavost, tak pro svou výtvarnou hodnotu – je krásně barevný a nabízí bohaté možnosti úprav povrchu. Záměrem bylo, aby tmavá barva kašny korespondovala se soklem (parterem) nové radnice a aby její kamenný reliéf varioval hru stínů prolamované bílé fasády radnice. I samotný tvar kašny, podobný vysoké kamenné vaně, a nikoli nízkému jezírku, koresponduje s tvarem nové budovy radnice a odpovídá ploše a možností trojúhelníkového náměstí.

V proporcích kašny a v jejím čtyřdílném kamenném reliéfu rozvíjí Monika Immrová své dlouhodobé téma. Právě reliéfy jsou významnou součástí její dosavadní praxe. Zkoumá v nich vliv hloubky, tvaru a materiálu na výsledný vjem, na jeho energii, napětí. Bělohradská kašna vyjadřuje řád celku, kde spolu komunikují dva principy: geometrický (rovné linie, pevné hladké tvary) a vegetativní (živé se vinoucí křivky volut, zatáček, struktur). Spojení těchto dvou principů nalézáme i v celkovém pojetí kašny – geometrický tvar vany a její schodišťový pandán jsou přirozeně doplněny stříkající vodou a vše je prospáno do pásového reliéfu na jejím povrchu. Radost a jistota, voda a kvádr, oblá a přímá.

Autorka zkoumá kvality kamene leštěním plochých tvarů, použitím ostré kresby nebo vytvářením hrubé struktury světlých ploch. To vše ovlivňuje celkovou barevnost a rozvíjí dané téma v rámci celého pláště vany. Důležité jsou pohledy přes roh, možnost vidět dvě strany najednou a zrakem tak postupně uchopit celou kašnu – láká nás k obcházení, zažití.

Autorka počítá s pohybem slunce, s hrou stínů v reliéfu a s jejich proměnou v průběhu času. To vše budí zvědavost a zájem.

Vedle kvality materiálové a umělecké přináší kašna kvalitu řemeslnou, kterou lze konkrétně pocítit při doteku. Vidět a cítit můžete různé úpravy povrchů, kvalitní provedení hran, tvaru vnějšího i vnitřního, jemné prohnutí dna i precizní provedení schodišťového soklu.

Kašna je živou součástí náměstí, během léta je její přítomnost zdůrazněna proudící vodou. Voda proměňuje prostor. Osvěžuje ho a vybízí k usednutí na lavičku pod dubem či na schody soklu. Kašna zabydluje prostor náměstí, vyzývá k jeho užívání, obývání, podněcuje dialog, rozvíjí představy. V Lázních Bělohradě vzniklo díky ní nové místo.

Monika Immrová, foto: autorka

Koho by kašna zaujala, může si prohlédnout další práce sochařky v nedalekých Hořicích, na výstavě Paralely, která se koná v Městském muzeu a v Galerii plastik do 28. 8. 2022.

Je pravda, že SŠGS Nová Paka bude od září 2022 využívat pro výuku i budovu SOU v Lázních Bělohradě?

Již několik let se Střední škola gastronomie a služeb Nová Paka potýká s nedostatkem výukových prostor pro své žáky. Dosavadní snahy o získání vhodných prostor pro výuku přímo v Nové Pace se neseťkaly s úspěchem, a proto vedení školy přistoupilo na nabídku Královéhradeckého kraje, aby do trvalého užívání převzalo budovu školy a sportovní haly v Lázních Bělohradě, Zámecká 478, jejichž současný uživatel, Zemědělská akademie a Gymnázium Hořice, se s koncem školního roku 2021/2022 odstěhoval se svými obory do Hořic.

V Lázních Bělohradě vznikne výukové středisko, kde se postupně začne připravovat část žáků oborů kuchař-číšník a cukrář. Pro ně se s podporou zřizovatele školy, Královéhradeckého kraje, postupně budova upraví a zmodernizuje tak, aby zde mohl probíhat jednak plnohodnotný odborný výcvik těchto oborů, ale souběžně i teoretická příprava. K tomu je třeba znovuobnovit cvičnou kuchyni, odbornou dílnu oboru cukrář a další pracoviště. Pochopitelně se počítá i s plným využitím sportovní haly. Do budoucna se plánuje i umístění dalšího oboru vzdělávání v bělohradském středisku a rozšíření počtu žáků.

Co znamená tato změna pro město Lázně Bělohrad a jeho občany?

Především skutečnost, že v Bělohradě zůstane zachováno střední školství a že nové výukové středisko bude v maximální možné míře sloužit i občanům Bělohradska. V první řadě se jedná o efektivní využití sportovní haly, kde vedení SŠGS Nová Paka počítá s uzavřením smluv se všemi organizacemi a spolky, které dosud toto sportoviště využívaly. Hlásit se ale mohou i další zájemci, kterým bude snaha v souladu s kapacitními možnostmi umožnit sportování jak formou pravidelných tréninků, tak i formou sezónních aktivit nebo jednorázových akcí.

Samozřejmostí je nadstandardní spolupráce se sousední základní školou. Nejen při využívání sportovní haly v rámci hodin tělesné výchovy, ale určitě i při dalších vzdělávacích aktivitách, např. formou odborných kurzů v oblasti gastronomie atd. Cílem novopacké školy je být dobrým a prospěšným sousedem.

Záměrem vedení SŠGS je rovněž vybudování odbytového střediska v budově školy, kde by byly bělohradským občanům i lázeňským hostům nabízeny produkty cukrářských, pekařských a kuchařských dílen školy, popř. i produkty našich smluvních partnerů, se kterými spolupracujeme při zajišťování praxí žáků. I s tímto cílem usiluje škola o znovuobnovení prostor pro odborný výcvik kuchařů a cukrářů v bělohradské budově. Dlouhodobým cílem a úkolem je také vybudování kavárny a cukrárny nabízející výše uvedené produkty.

Další možností spolupráce s městem a dalšími organizacemi je využití volné kapacity v budově formou krátkodobých i dlouhodobých pronájmů, aby bylo zajištěno efektivní využívání budovy. Zde je však třeba zdůraznit, že přednost v této oblasti bude mít vždy město a jeho organizace.

V Lázních Bělohradě dlouhodobě funguje truhlářská dílna SŠGS Nová Paka. I jejich služeb mohou využívat a využívají bělohradští občané. Ve stejném duchu plánujeme provozovat i budovu školy a sportovní haly. Chceme být plnohodnotnou, užitečnou součástí života města. V tomto záměru máme velkou oporu v dlouhodobě výborné spolupráci s vedením města Lázně Bělohrad a především jeho starostou.

Uvedený převod budov již potvrdilo svým rozhodnutím i MŠMT České republiky a se zahájením výuky v bělohradském středisku se počítá od září tohoto roku.

Mgr. Petr Jaroš, ředitel SŠGS Nová Paka, foto: Ladislav Stuchlík

Starosta odpovídá

Nový městský úřad a upravené náměstí se mně moc líbí. Jen jsem slyšel, že touto stavbou se město zadlužilo a bude muset omezit další investice.

Rekonstrukce severní části náměstí a výstavba nového úřadu včetně mobiliáře (nábytek, AV technika) vyšly celkem na cca 100 milionů Kč. Při zahájení stavby mělo město na účtech 65 milionů Kč (hlavně z prodeje zámku, dětské léčebny, pozemků a z vyšších příjmů ze sdílených daní od státu). Zastupitelstvo města schválilo na stavbu přijetí úvěru ve výši 50 milionů Kč s úrokovou sazbou 1M PRIBOR + 0,07 % a splatností 10 let. Vloni na podzim jsme 20 milionů Kč z úvěru vzhledem k rostoucí inflaci a zvyšování úrokových sazeb ze strany ČNB zafixovali se sazbou 3,29 %, u zbytku platí 1M PRIBOR + 0,07 %, přičemž tuto část lze kdykoliv splatit (např. příjmem z prodeje starého městského úřadu atd.). Úrokové sazby u úvěru tak máme mnohem nižší, než je inflace, a hlavně než je růst cen ve stavebnictví.

V případě, že bychom si uvedených 65 milionů Kč ponechali na účtech a stavbu nového úřadu včetně rekonstrukce části náměstí nezahájili, tyto finanční prostředky by se městu rychle znehodnotily. Podstatné bylo, že jsme zhotovitele stavby vysoutěžili na přelomu let 2020 a 2021, kdy byly ceny ve stavebnictví ještě na rozumné úrovni, a cena se v průběhu stavby nezvýšila (to považují téměř za zázrak, neboť cena většiny investičních akcí v současné době výrazně vzrostla). Nový městský úřad bychom za současných ekonomických podmínek postavili mnohem draž nebo nepostavili vůbec.

Město tak vyřešilo nevyhovující stavebně-technický stav úřadu i jeho nedostatečnou kapacitu a nevzhlednou severní část náměstí s jednolitou asfaltovou plochou, o čemž se ve vedení města jednalo zhruba 40 let s různými variantami řešení.

Samozřejmě že každé přijetí úvěru znamená určité omezení dalších investic. V minulosti si město bralo úvěry i na jiné investiční akce, které potřebovalo uskutečnit – např. na rekonstrukci základní školy, na výstavbu chodníků, na vodovod a kanalizaci v Brtvi atd. Do hospodaření města se v nejbližší době určitě negativně promítne také inflace, a hlavně růst cen energií. Jak se bude vyvíjet budoucí hospodaření města, bude záležet i na vývoji příjmů města, především sdílených daní od státu, a na postupu zastupitelstva města při správě městského majetku.

Nebylo by lepší místo stavby nového úřadu koupit Lázeňský hotel, opravit ho a městský úřad přestěhovat do něj?

Lázeňský hotel je dominanta města a velice mě mrzí, jak ho jeho majitel nechává chátrat a neudržuje ani jeho okolí. Přitom v roce 2009 při jeho odkoupení od ČSAD Semily sliboval, že zachová ubytování i restauraci a hotel zmodernizuje.

Lázeňský hotel postavila v roce 1894 Občanská záložna na pozemcích města a město v něm za to mělo bezplatně kanceláře. V dnešním čísle BL je článek o dlouholetém řediteli Občanské záložny Janu Smětákovi. Zajímavé je, že už v roce 1922 řešilo vedení Občanské záložny na valné hromadě, že kancelářské prostory v Lázeňském hotelu naprosto nevyhovují jako úřadovna Občanské záložny a obecního úřadu. Jan Směták tehdy konstatoval, že záložna zatím moc užitku z Lázeňského hotelu neměla. Jednalo se i o prodeji Lázeňského hotelu. Občanská záložna si proto v roce 1928 postavila novou budovu a také obecní úřad se z Lázeňského hotelu přestěhoval do současné budovy.

Vraťme se do současnosti. Rada města v roce 2016 schválila uzavření smlouvy na zpracování projektové dokumentace nového úřadu v čele náměstí s Ing. arch. Ondřejem Plašilem, jehož návrh bílé budovy s věžičkou, hodinami a okny v nesteréjně úrovni vycházel z potřeb města (v přízemí byla kromě podatelny a informačního centra také

pokladna a matřka). Pět zastupitelů ale požádalo o ukončení této smlouvy a vypsání architektonické soutěže. Na stole byla tehdy i varianta odkoupení Lázeňského hotelu a umístění městského úřadu v něm. Proběhla jednání s majitelem Lázeňského hotelu, který však za něj požadoval 36 milionů Kč (od ČSAD Semily ho v roce 2009 odkoupil za 13 milionů Kč). Znalecký posudek na cenu obvyklou zněl na 15,5 milionu Kč, takže zastupitelstvo ani nemohlo odkoupení Lázeňského hotelu schválit, neboť podle zákona o obcích musí nemovitosti odkupovat za cenu obvyklou.

Proběhla architektonická soutěž (v porotě se sešli věhlasní architekti) a na základě jejího výsledku z jara 2018 byla architektonickou kancelář re:architekti studio s.r.o. zpracována projektová dokumentace nové budovy městského úřadu a rekonstrukce části náměstí a získáno stavební povolení. Na přelomu let 2020 a 2021 potom proběhlo výběrové řízení na zhotovitele stavby. Na jaře 2021 zastupitelstvo města schvalovalo uvolnění finančních prostředků na stavbu nové radnice (radnice včetně nejbližšího okolí za 79 milionů Kč včetně DPH, náměstí za 17 milionů Kč včetně DPH). Při jednání zastupitelstva opět zazněla myšlenka odkoupit Lázeňský hotel (paradoxně od stejných zastupitelů, kteří požadovali architektonickou soutěž) a městský úřad umístit do něj. Proběhlo znovu jednání s majitelem Lázeňského hotelu, který nyní požadoval 26 milionů Kč. Nechali jsme si zpracovat také hrubý odhad nákladů na rekonstrukci Lázeňského hotelu, který zněl na 125 milionů Kč včetně DPH. Jít touto cestou by navíc znamenalo „vyhodit“ cca 10 milionů Kč za přípravné práce výstavby nového městského úřadu v čele náměstí (odkupy nemovitostí, architektonická soutěž, demolice původní budovy, projektová dokumentace). Navíc oslovení architekti z řady důvodů (nevhodné umístění kanceláří, nemožnost zateplení budovy...) nedoporučovali umístit městský úřad do Lázeňského hotelu.

Do Bělohradu jezdím pravidelně do lázní a pořád čekám, kdy bude opraven Pižlův dům proti lékárně, který je ostudou města. Proč a kdy ho město prodalo a bylo vůbec v kupní smlouvě ošetřeno, že musí být v nějakém termínu opraven?

Také mně stav Pižlova domu velice vadí. Bělohradáci si na jeho stav už nějak zvykli, ale především návštěvníci města a klienti lázní se ptají proč majitel s tímto domem něco nedělá a že dům kazí vzhled města. Město Pižlův dům prodalo už v roce 1990 (za 80 tisíc korun) a důvodem byl zřejmě příslib jeho rekonstrukce. V kupní smlouvě ale žádné podmínky uvedeny nebyly. Během devadesátých let se změnil majitel domu a snad byl na místě Pižlova domu připravován projekt výstavby hotelu.

Po svém nástupu do funkce starosty jsem hned v letech 1999 a 2000 s majitelkou jednala o možnostech zpětného odkoupení Pižlova domu ze strany města. V radě města jsme plánovali zrekonstruovat ho na informační centrum a kavárnu, obchod se suvenýry nebo něco obdobného. Bohužel jsme se s majitelkou Pižlova domu nedohodli a dům v roce 2003 odkoupil jeho současný majitel (za nižší cenu, než nabízelo město). Ten následně požádal o demolici domu, ale stavební úřad ji i na základě stanoviska památkářů nepovolil. Pak zde majitel plánoval stavbu ubytovacího a stravovacího zařízení s bowlingem, ale nikdy nepožádal o stavební povolení. Pouze z domu odstranil historickou fasádu a dům dále chátrá.

O možnosti odkoupit Pižlův dům jsme znovu jednali v roce 2017 v souvislosti s jednáním o odkoupení Lázeňského hotelu (majitelem obou nemovitostí je stejný člověk). Nechali jsme si zpracovat znalecký posudek na cenu obvyklou, která v té době činila 2,9 milionu Kč, přičemž v ní cena pozemku (891 m²) byla stanovena na 2.500 Kč/m². Ale ani tehdy nedošlo k dohodě.

O odkoupení Pižlova domu (i Lázeňského hotelu) se v posledních letech zajímalo několik investorů, ale vlastní ho stále stejný majitel. Kdosi mně poslal jeho vyjádření, že na místě Pižlova domu plánuje parkoviště pro Lázeňský hotel. Myslím, že parkoviště pro Lázeňský hotel by mělo být za hotelem a na místě Pižlova domu (bohužel už je ve stavu, že jeho záchrana bude obtížná) by byl z urbanistického hlediska nejvhodnější vícepodlažní objekt, který by byl na centrální křižovatce ve městě protíváhou budovám lékárny, spojitelný a „Březohrádku“.

Pavel Šubr; foto: Ladislav Stuchlík

ZM informuje

Na dalším zasedání se zastupitelstvo města sešlo **22. června v aule Základní školy K. V. Raise**. Po tradičních zprávách kontrolního a finančního výboru a zprávě z jednání rady města zastupitelé neschválili zveřejnění záměru prodeje části p. p. č. 2/1 v k. ú. Dolní Javoří, dále schválili dodatek ke smlouvě o sdružení investorů s Bytovým družstvem Zátíší – Lázně Bělá pod Bezdězem, podle něhož se prodlužuje termín převodu podílu města na bytové družstvo do 8. 7. 2023, udělení písemného souhlasu se zcizením p. p. č. 562/220 v k. ú. Lázně Bělá pod Bezdězem, závěrečný účet města za rok 2021 bez výhrad a účetní závěrku města za rok 2021. Poté vzali na vědomí rozpočtové opatření č. 6/2022, schválili rozpočtové opatření č. 7/2022 a schválili uzavření dodatku ke smlouvě o poskytnutí dotace Římskokatolické farnosti Lázně Bělá pod Bezdězem, podle něhož se dotace poskytuje jako investiční. V dalších bodech programu zastupitelé stanovili počet členů zastupitelstva města pro volební období 2022–2026 na 15 a vydali obecně závaznou vyhlášku o stanovení koeficientů pro výpočet daně z nemovitých věcí. V diskusi pak jednali o aktuálních záležitostech města.

Pavel Šubr – starosta města

VLADIMÍR MERTA

O TENISE I BĚLOHRADĚ

Byla poslední červencová sobota a na kurtech v Bažantnici se měl hrát 9. ročník tenisového Memoriálu Wenceslava Dwojchyby. Nehrálo se, sobota byla deštivá a ředitel turnaje Martin Fendrych vybral náhradní termín – 24. září 2022. O krátké mimodešťové pauze jsem si na „jedničce“ zahrál s Vladimírem Mertou, který vedle mnoha kulturních profesí je především vynikající písničkář a autor. Po dvacetiminutovém tenisování byl i prostor pro můj diktafon.

Vladimíre, co vám říká bělohradský tenis a turnaj Dwojchyby?

Turnaj je zvláštní tím, že si vylosujete spoluhráče, a než se stačíte sehrát, tak je konec, hraje se jen na čtyři gamy. Turnaj je vlastně takový lázeňský tenis, vrátit tenisák obloukem, kopcem, a u nás, šlechticů této hry, platí vždy kvalitní tvrdý úder, který ovšem někdy jde do sítě či plotu... Když se přešaltruji na tu lázeňskou hru, tak si vždycky říkám, musíš trénovat loby a kraťasy, nikdy se však k tomu nedostanu.

Jaké byly vaše tenisové začátky?

Začínal jsem jako sběrač míčků pro svého táta, v 50. letech na poloilegálních kurtech, kde je dnes Vysoká škola elektrotechnická. Později jsem hrál na LTC, no hrál, chodil pinkat na zeď. Kolem kurtů slavného klubu z Letné seděly dámy a pokařovaly a já jsem tam dírou v plotě prolez a dřel údery na zdi. Všiml si mě nějaký trenér a zval mě na trénink, ale to nedopadlo.

Co takhle tenisový duel dvou slavných Mertů – Vladimíra a Zdenka?

Zdenek hraje líp a je mladší i hezčí než já. Trošku ho doháním, protože já už jsem starej dlouho a on teprve pár let. Nevím, jak by mač dopad, ale asi by mě udolal!

Vzpomenete si, Vladimíre, na své top tenisové utkání?

Bylo to na Novobydžovském trpaslíku, klání odcházejících herců, zpěváků a sportovců. Hrál jsem debila se spolužákem z FAMU režisérem Karlem Smyczkem. Proti nám fotbalisté z Dukly, Macela a Vízek, co mají cit pro míč. Chvilku jsme je přehrávali, pak oni začali běhat...

Jaký tenista je váš kamarád a napůl Bělohradák Tomáš Fendrych?

S Tomášem se vidíme často. On tvrdě trénuje a já se ho pokouším něco naučit. Dá mi „kanára“ 0:6, já však neodolám a opravuji mu servis.

Poznal jste i mimotenisový Bělohrad?

Bažantnici znám, protože jsem ji celou přešel dvakrát mimo vyznačené cesty, což nikomu nedoporučuji...

Vždycky, když jsem byl v Bělohradě, zašel jsem si zaplavat do Pardoubku, který je doslova úžasnej a kde se dá plavat i bez plavek.

Na Byšičkách jsem ještě nebyl, zmohl mě tenis.

Máte ve městě skvělou Rýdlovu pekárnu, kde vás obslouží milé dámy. V Bělohradě nejde zhubnout, koláčky, koláče, preclíky a další pečivo to nedovolí.

Pane Vladimíre, moc děkuji za nepísničkový rozhovor.

Já zase za lahůdkovou trubičku se šlehačkou, kterou dělá vaše manželka.

Eduard Čeliš, foto: autor

ŽIVOTNÍ OSUDY DLOUHOLETÉHO ŘEDITELE OBČANSKÉ ZÁLOŽNY

Jana Smětáka

Před novostavbou vily s manželkou Františkou a synem Janem, asi 1913

V TOMTO ČLÁNKU BYCH RÁD VZPOMNĚL NA SVĚHO PRAPRADĚDEČKA JANA SMĚTÁKA, ZAJÍMAVOU OSOBNOST BĚLOHRADSKÉ HISTORIE. VYCHÁZÍM ZE SVĚHO VÍCE NEŽ ROČNÍHO ZEJMĚNA ARCHIVNÍHO VÝZKUMU. PŘEDSTAVÍM JEHO ŽIVOT, ZE KTERÉHO TENTO MORAVSKÝ RODÁK 31 LET VĚNOVAL PRÁCI V OBČANSKÉ ZÁLOŽNĚ V LÁZNÍCH BĚLOHRADĚ.

Jan Směták působil v letech 1913–1939 jako ředitel bělohradské občanské záložny, zároveň byl volen do poradních komisí městyse a v letech 1927–1929 zastával místo prvního náměstka starosty Lázní Bělohradu. Bohužel byl jeho předčasný odchod do důchodu pravděpodobně zaviněn obviněními ze zneužití pravomoci a podezřelých finančních machinací z jeho strany.

Jan Směták se narodil 1. července 1885 v moravské obci Přílozany do rodiny Jana Smětáka, statkáře a majitele cihelny v místě.¹ Z jeho bratrů bych rád zmínil Ing. Františka Smětáka, ředitele Městské spořitelny v Dobrušce, Ing. Karla Smětáka, prvorepublikového ředitele Kartografického měřického úřadu v Třeboni a synovce Milana Smětáka, který byl známým swingovým zpěvákem působícím v orchestru Gustava Broma.

Po ukončení povinné školní docházky na Chlapecké měšťanské škole v Moravských Budějovicích pokračoval Jan Směták ve studii na Chrudimské obchodní akademii, kde absolvoval v roce 1903 s „vysvědčením třídy první“.² V letech 1903–1904 prodělal vojenský výcvik u jednoročních dobrovolníků v rakouském Štýrském Hradci, kam byli připuštěni pouze jednotlivci, kteří složili maturitní zkoušky či speciální přijímací zkoušky do těchto jednotek.³ Službu ukončil 1. října 1904 v hodnosti desátníka.⁴

Jako účetní byl Jan Směták zaměstnán minimálně ve čtyřech občanských záložnách na

různých místech v Českých zemích. Místem, které nejvíce ovlivnilo jeho pozdější život byl Miletín. V Miletíně pobýval v letech 1906–1907⁵ a zde se také v roce 1906 seznámil se svou budoucí chotí Františkou roz. Samkovou, dcerou tamního zahradníka Josefa Samka. Mladá dvojice se tehdy scházela u jednoho z křížků na křížovatce cest vedoucích od Hořic k Miletínu, který na místě stojí dodnes.

Jan Směták se 10. července 1909 v Lázních Bělohradě vykázal svým domovským listem. O rok později získal definitivní místo v místním peněžním ústavu na pozici účetního.⁶ V letech 1910–1925 byl pak, s přestávkou, kdy působil ve službách rakousko-uherské armády, pověřen funkcí zapisovatele valných hromad občanské záložny. Tři roky po přijetí na místo účetního byl Jan Směták dne 23. února 1913 jmenován ředitelem a pokladníkem záložny, kterým setrval po dalších 26 let. Podle „smlouvy služební“ z 27. června 1914 k jeho povinnostem coby ředitele peněžního ústavu patřilo „řízení a opatrování veškerých záležitostí obchodních a administrativních“, rovněž se od něho očekávalo, že bude „svou snahu a své síly věnovat výlučně prospěchu záložny“. Janu Smětákovi byl vyměřen roční plat 2600 korun s příznáním na pět pětiletých „kvinkvenálek“, tedy platových postupů zaměstnance, které se uskutečňují vždy po pěti letech.⁷ Tak začala slibná kariéra Jana Smětáka jako ředitele Občanské záložny v Lázních Bělohradě.

Zde bych si dovilil udělat menší skok o tři roky zpět. V únoru 1910 se totiž Jan Směták oženil s Františkou roz. Samkovou. Manželé byli oddáni v miletínském kostele, a ještě téhož roku se jim narodil syn Jan, poté následovaly dcery Věra a Jarmila. Rodina si rovněž v roce 1912 nechala vystavět secesní vilu v Lázeňské ulici čp. 150, kterou obývali dalších více než 50 let.

Zpět k profesnímu působení mého předka. Jan Směták byl za své kariéry ředitelem občanské záložny honorován renumeracemi (platovými přídávky nad rámec běžné mzdy) a byl opakovaně vyzdvihován jakožto dobrý úředník, například na schůzi valné hromady záložny dne 18. března 1928 dlouholetý předseda občanské záložny a bývalý starosta MUDr. Alois Mindl pochválil úřednictvo za jeho spolupráci a poctivost a na jeho návrh byl úřednictvu vyjádřen díky potleskem. Nejvyšší představitel úřednictva Jan Směták pak, podle zápisu z dané schůze, „děkuje za tento upřímný projev uznání“.⁸ Další projev uznání, který směřoval na úřednictvo

záložny v čele s jejím ředitelem, byl projev starostou Pechem, tentokrát o šest let později. Tehdy Josef Pech vzpomněl „nemocného a nepřítomného ředitele naší záložny pana Jana Smětáka, jeho svědomitě a obezřetně práce ve prospěch záložny [...]“. Starosta přišel s návrhem, aby byl Janu Smětákovi zaslán pozdrav s přáním brzkého a úplného uzdravení, „aby mohl dále působiti k dobru a rozkvětu našeho ústavu“.⁹

V komunálních volbách v roce 1927 ředitel záložny kandidoval ze třetího místa kandidátky sdružených politických stran agrární a národně demokratické. Právě tehdy byl zvolen prvním náměstkem starosty městyse. Nicméně politickou kariéru zahájil již v roce 1921, kdy byl zvolen předsedou obecní finanční komise, kterým setrval do roku 1923. Zároveň byl v roce 1927 zvolen předsedou obecní komunikační komise a členem obecního trestního senátu, který řešil drobné přestupky.¹⁰ Rovněž byl po léta členem Občanské besedy a od roku 1923 jejím jednatelem.¹¹

V kontrastu k jeho oceněním působí proti němu vznesená obvinění. V roce 1935 bylo započato vyšetřování podezřelých finančních transakcí v záložně. Obvinění, ředitel a jeden z úředníků záložny, si měli vyzvednout peněžní obnosy ve svůj prospěch, údajně na základě poukázek sepsaných předsedou dr. Mindlem.

S rodinou kolem roku 1923

Slavnostní otevření grandhotelu Urban, 1936

Oba obvinění tyto obnosy později uhradili. Dále bylo konstatováno, že bez souhlasu výboru byly čítány nižší úroky u několika účtů, k čemuž se Jan Směták později přiznal. Tehdejší ředitel byl obviněn i z toho, že dva roky odebíral jednu tunu koksů, kterou nevyúčtoval, a z výhod ve vedení účtů sobě a tchánovi, k čemuž se později rovněž přiznal. Jan Směták se v dalších zprávách přiznal k některým obviněním, nicméně tvrdil, že mnoho škod sebou napáchaných záložně již splatil, či přislíbil uhrazení některých dalších. Tyto aféry byly vyšetřovány vícekrát, poprvé v roce 1935, poté v letech 1937, asi 1939 a zmínka o nich se objevila i v roce 1942. V posledních dvou dochovaných dopisech týkajících se této aféry ale Jan Směták obvinil některé úředníky záložny z intrik a zaujatosti proti němu, přičemž žádal o nové vyšetřování svého případu. Bohužel archiv občanské záložny uložený v Jičíně je značně kusý, proto se mi nepodařilo zjistit, zda k novému vyšetřování skutečně došlo. Neměl jsem možnost ani ověřit, zda se všechna obvinění skutečně udála tak, jak tvrdili někteří protagonisté. Skutečnost, že se ke značnému množství z nich Jan Směták přiznal, ale svědčí o tom, že se rozhodně část obvinění zakládala na pravdě.¹²

Právě problémy Jana Smětáka v záložně ho pravděpodobně donutily k předčasnému odchodu do důchodu v prosinci roku 1939. V záloženském protokolu se o plánovaném odchodu Jana Smětáka zmínili následovně: „[...] Koncem roku odešel do výslužby dosavadní ředitel našeho ústavu, pan Jan Směták, který byl naším úředníkem po 31 let [...]. Vzdáváme mu touto cestou náš povinný dík za všechnu práci, kterou k rozkvětu naší záložny věnoval, a přejeme mu ještě dlouhá léta spokojeného odpočinku. [...]“¹³ Tak byla zakončena nejdéle trvající životní etapa mého předka. Dalším ředitelem záložny byl jmenován Josef Fejfar, který ústav řídil v těžkých válečných dobách. Po nástupu komunistické diktatury byl perzekvován.¹⁴

V dobách protektorátních byli všichni tři potomci manželů Smětákových sezdáni a opustili rodinnou vilu, kde žili již pouze Jan a Františka se svou posluhovačkou. Bývalý ředitel Občanské záložny v Lázních Bělouhradě zemřel 3. dubna 1944 ve věku pouhých 58 let.¹⁵ Jan Směták svůj nový život zahájil v podkrkonošském Bělouhradě, nicméně on a jeho manželka byli jedinými z rodiny, kteří zde strávili většinu svého života. Po smrti Františky Smětákové, která byla přes dvacet let vdovou, byla vila prodána.

Budu vděčný za jakékoliv vzpomínky či korespondenci týkající se Jana Smětáka a jeho rodiny, které by mi čtenáři mohli poskytnout při mém bádání o rodinné historii. Rovněž bych uvítal veškeré předměty či písemnosti kolem historie Lázní Bělouhradu z 19. a 20. století s důrazem na historii občanské záložny. Za vaše vzpomínky či artefakty děkuji, můžete mne kontaktovat telefonicky (728 604 147) či e-mailem (krystof.kucera@centrum.cz).

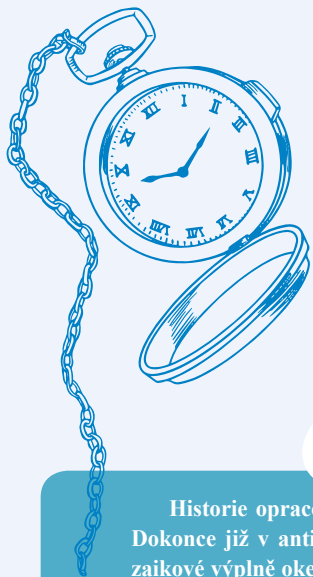
Kryštof Kučera, foto: archiv

Zdroje:

- 1 – Domovský list Jana Smětáka, 1939, rodinný archiv
- 2 – Státní okresní archiv v Chrudimí (SOKACh), fond Obchodní akademie 1895–1904, inv. č. 1040, č. kn. 132, Katalog třídy I. B. II. B. III. B z let 1900/1901, 1901/1902, 1902/1903, List absolventů v roce 1902/1903.
- 3 – OKTÁBEC, Karel. Jednorocní dobrovolníci rakousko-uherské armády. Válka.cz [online]. [cit. 2021-9-10]. Dostupné z: <https://www.valka.cz/15439-Jednorocni-dobrovolnici-rakousko-uherske-armady>
- 4 – Vojenský ústřední archiv (VUA), pobočka v Praze, vojenský kmenový list Jana Smětáka
- 5 – Státní okresní archiv v Jičíně (SOKAJ), fond Občanská záložna v Miletíně, Protokoly výborových schůzí 1896–1903, 1904–1910, nezpracováno
- 6 – Státní okresní archiv v Jičíně (SOKAJ), fond Archiv města Lázně Bělouhrad 1710–1945 (1955), Kniha cizích osob, průkazy se vykazavších, inv. č. 30, č. kn. 30
- 7 – Internetová jazyková příručka [online] (2008–2021). Praha: Ústav pro jazyk český AV ČR, v. v. i. Cit. 20. 7. 2021. <<https://prirucka.ujce.cas.cz/>>.
- 8 – Státní okresní archiv v Jičíně (SOKAJ), fond Všeobecná záložna Lázně Bělouhrad 1873–1953, Protokol valné hromady, 1905–1930, Spisy valných hromad 1901–1948, neuspořádané
- 9 – Státní okresní archiv v Jičíně (SOKAJ), fond Všeobecná záložna Lázně Bělouhrad 1873–1953, Protokol valné hromady, 1931–1948, neuspořádané
- 10 – Státní okresní archiv v Jičíně (SOKAJ), fond Archiv města Lázně Bělouhrad 1710–1945 (1955), Kniha protokolů obecního zastupitelstva 1910–1927, inv. č. 9, č. kn. 9
- 11 – Státní okresní archiv v Jičíně (SOKAJ), fond Archiv města Lázně Bělouhrad 1710–1945 (1955), Pamětní kniha 1914–1926, inv. č. 19, č. kn. 19
- 12 – Státní okresní archiv v Jičíně (SOKAJ), fond Všeobecná záložna Lázně Bělouhrad 1873–1953, Revizní zprávy 1903–1944, neuspořádané
- 13 – Státní okresní archiv v Jičíně (SOKAJ), fond Všeobecná záložna Lázně Bělouhrad 1873–1953, Spisy valných hromad 1901–1948, neuspořádané
- 14 – Vladimír Fejfar (*1930): Na PTP se mě nikdy nikdy od vojny nezeptal, až po revoluci. Paměť národa [online]. [cit. 2021-9-16]. Dostupné z: <https://www.pametnaroda.cz/cs/fejfar-vladimir-20150320-0>
- 15 – Parte Jana Smětáka, 1944, rodinný archiv

Na výletě ve Vysokých Tatrách, 30. léta

PROFESE A ŘEMESLA V ZRCADLE ČASU

Sklenáři

Historie opracování skla sahá opravdu hluboko. Dokonce již v antice se objevují první barevné mozaikové výplně oken. Ploché sklo spatřilo světlo světa v Evropě ve 14. století a výroba klasického litého skla začala již koncem 17. století. A protože zručných řemeslníků, kteří práci s plochým sklem ovládali, stále přibývalo, ke vzniku profese sklenářů už byl jen krůček.

Tak jak se zdokonalovaly různé obory, sklo postupně nalézalo využití i na místech, kde by se v minulosti odvážil sklo použít jen málokdo. Proto denně vidáme skla bezpečnostní nebo protihluková, zabarvená i čírá. A sklenáři jsou řemeslníci, kteří s tímto sklem pracují denně, řežou ho na potřebné rozměry a tvary, zabrušují, leptají...

Tak jako v jiných městech a obcích i v Bělohradě mají sklenáři bohatou tradici.

Toto řemeslo si zde předávaly generace rodu **Barešových**. Sklenáře tohoto rodu krátce představila paní Marta Zvoničková.

„V domku na Třetí straně čp. 54 (dnes rohový dům vedle Loneroových) začal v roce 1833 se sklenářským řemeslem již **Jan Bareš** (nar. r. 1792), který dříve bydlel v čp. 100 (dnes ulice Za Mostem). Poslední z rodu Barešových zde zasklival **Josef Bareš** (nar. r. 1901), který se u svého otce sklářskému řemeslu vyučil. U domu si postavil dílnu na rámování obrazů a okna zasklival ve stodole. Byl nejen šikovným řemeslníkem, ale i zručným kutilem. Dokonce sestavil několik mechanických betlémů, které pak o Vánocích vystavoval na chodbě svého domu. V roce 1946 obdržel od Jednoty společenstva sklenářů pro Čechy a Moravu sjezdovou plaketu za uznání své práce. V padesátém roce mu byla živnost znárodněním zrušena a tím era sklenářů v tomto domě skončila.

Dům, jak ho známe dnes, začátkem třicátých let vybudoval jeho otec **František Bareš**. Kromě zasklívání se věnoval i veřejnému dění. Byl totiž členem bělohradského zastupitelstva a městské rady.

Jeho druhá manželka, rozená Nosková z Borku, byla moje teta, a i když byl vlastně Josef můj bratranec, věkově jsme byli tak vzdálení, že jsem mu vždy říkala strýčku.“

O sklenářství Barešových se krátce vyjádřili i dva Bělohradčáci:

Paní Maryška Klůzová byla s rodinou Barešových v příbuzenském vztahu a vzpomíná: „Jako malé holky jsme za strýčkem rády chodívaly. Evu Hrnčířovou lákala velká jablona na zahradě, na kterou ji naučil lézt Josef, a mně strýček vždycky připravil takovou stoličku, na které jsem stála a přednášela básničky, když zákazníkům zasklival okna nebo rámoval obrazy.“

A pan Václav Lejdar dodává: „Barešovi byli sousedi z druhého břehu Javoroky. Proto jsme je s bráchou dost často navštěvovali. Když nás paní Barešová pohostila studenými vařenými bramborami s marmeládou, měli jsme pocit, že baštíme něco mimořádného. Tenkrát nám bylo asi šest let a tohle jsme považovali za opravdovou pochoutku“.

Na sklenáře **Eduarda Pekaře** zavzpomínala jeho dcera paní Vladěna Jezberová:

„Děda Václav Pekař s babičkou bydleli na Malém náměstí. Babička měla živnost v domku na náměstí (dnes cukrárna Dobrovolných), kde prodávala různé nádoby a skleněné figurky. Stažená zrezivělá roleta tam ještě dlouhá léta připomínala tento krámeček. Děda objížděl okolní vesničky, kde zasklival, co bylo potřeba, a dílnu měl doma na půdě. Táta se sice u svého otce vyučil sklenářskému řemeslu v Bělohradě, ale dráhu sklenáře zahájil v Liberci. Když se přestěhoval zpět do Bělohradu, s rodinou bydleli v domku s velkou zahradou (v místě dnešního obchodáku). V roce 1964 nastoupil do sklenářské dílny provozované „Komunálem“ v rohovém domě na konci náměstí (dnes zde má potraviny pan Nguyen Van Phong). Vchod tam byl ze dvora a pamatuji, že v první menší místnosti stál kan-

František Bareš s rodinou

Eduard Pekař

Jaroslav Balihar

celářský stůl, za kterým bylo uskladněné sklo a rámy, ve druhé pak byla pracovní dílna. Té věvodil velký stůl a v rohu stála bruska s takovým velkým kotoučem, který byl ochlazován vodou. Na něm zabrušovali hrany skel a zrcadel. Na zdi pak viselo různé nářadí a vzduch byl zabarven po kytu, kterým bylo provoněné celé sklenářství. Jako holka jsem se s oblibou v tom kytu patlala a dodnes cítím jeho vůni. Ráda jsem tam chodívala zametat a uklízet. Odměnou pro mě bylo brouzdání v osvěžující vodě Javoroky. Hned za zamčenými dveřmi měl elektrikář Maixner koupelnu a za zdi byla kancelář bytového družstva. Stačilo zabouchat na zeď, a už se všichni slézali na kafičko. A protože k tátovi patřila neodmyslitelná cigareta, nikdy jsem do potravin pana Kubíčka lítal jako k ohni, abych doplnovala kafe a nikotin.

Děda chodil občas tátovi vypomáhat a pak později už jen odborně dohlížet. Dlouho s tátou sklenařila **Anička Kurtáková**, která se u něho i vyučila, a odešla až když se vdala do Pardubic, kde se dál věnovala sklenářskému řemeslu. Tu zde vystřídala Táňa Kratochvílová, co bydlela na lesní správě, a po ní pak nastoupila Alena Lelková. Pro sklo si jezdil s každým řidičem sám. Nejčastěji do libereckých Kateřinek, kde měl vlastně i plno známých, nebo do Černé za Bory.

Zakázky jim nosili běžní občané, kteří potřebovali zasklít okno, zarámovat obraz, nové zrcadlo nebo uříznout desku na konferenční stolek. Ale zakazníky byli také umělci pánové Dlabola, Teimer a Schnitter. Jezdili však i na montáže do hotelů s truhláři z KDE a zasklivali střechu v hornoveské Tibě nebo balkon bělohradského zámku.

Často se stávalo, že lidé za ním s rozbitým oknem chodili i domů mimo pracovní dobu. On

byl dobrák a řemeslem žil, proto nikdy nikoho nevyhodil a ochotně každému vyhověl. Řemeslu se věnoval až do své smrti v roce 1980, letos v září by oslavil pětadevadesátin.“

Začátkem osmdesátých let minulého století bylo sklenářství přestěhováno do prostor bývalé zeleniny (dnes prodejna chovatelských potřeb) v Lázeňské ulici, kde v řemesle pokračovala paní Lelková. V roce 1982 zde převzali sklenářskou štafetu **manželé Jedličkovi**. Pan Jindřich Jedlička vzpomíná:

„Učili jsme se za pochodu. Když nám paní Lelková vše předala, odešla vedle do mandlu a my tady zasklivali rozbitá okna, skleníky, rámovali obrazy, vypínali gobelíny. Nedělali jsme však jen pro drobné zakazníky ale i pro firmy. V Agrostroji jsme zasklivali celou fabriku přes měsíc.

Na jaře 1988 se tady asi měsíc zaučoval pan Matějčák, ale nakonec nás vystřídal pan Balihar.“

K panu **Jaroslavu Baliharovi** chodíme s rozbitými okny dodnes. A jak toto řemeslo vidí on?

„Kamarád Pavel Kožíšek je sklenářem v Hořicích a do tohohle řemesla mě uvrtal on. Jednoho dne mně řekl: „Hele, ty se flákaš v Tibě, a v Bělohradě sháníme sklenáře. Nechtěl bys to zkusit?“

Vyučil jsem se tedy u něho základům a zhruba po měsíci jsem už v Bělohradě nastupoval do dílny na Lázeňské ulici. Provozovnu jsem přebíral od manželů Jedličkových v dubnu 1988. Po restitučním navrácení objektu panu Kupkovi jsem sklenářství přestěhoval do dílny ve dvoře. To už jsem měl založenou živnost a zde jsem zůstal dodnes.

Převážnou většinu zakázek nosí, jak já říkám, lidé z ulice. Nejčastěji zasklívám rozbitá

a nová okna, ale dost rámuji a zasklívám obrazy, výšivky, puzzle, fotky a není výjimkou ani vyřezávání tvarů dle předlohy. Zrcadla dělám nejvíce před Vánoce. Asi výměna zrcadla dokonale dokreslí předvánoční úklid. Nejčastěji je požadováno čiré sklo, ale zpracovávám i skla kouřová a zabarvená, s dekory, bezpečnostní a speciální. Hodně oken je už zaskleno izolačním dvojsklem. Malá okna opravím tady, ale větší formáty si zadávám externě v Hradci Králové. Dnes však znovuzasklení oken, dveří, výloh již většinou řeší výrobce dodaných skleněných výplní, které jsou často pro zlepšení izolačních vlastností plněny argonem. I když toto řemeslo je založené na zručnosti a šikovnosti sklenáře, doba přinesla všelijaká zlepšení, která nám usnadňují práci. Nastřelovací pistole nahradila pracné zajišťování skla drátem, který bylo nutné kladívkem zatloukat, řezací zařízení vytlačilo příložník a řezací kolečko, tmelení charakteristickým kytem probíhá silikonem nebo zasklívacími lištami a manipulaci se sklem provádíme pomocí různých nosičů.

Letos už tady končím, odcházím do důchodu. Zda se objeví nějaký nástupce, fakt nevím. Myslím ale, že sklenáři budou stále potřeba. I když se plastová okna tak často nerozbíjí a zasklívání oken již nebude tolik, sklo je oblíbený materiál a nachází uplatnění na místech dosud nezvyklých. Skleněné plochy jsou lepené na zeď a nahrazují obklady v kuchyních a koupelnách, vznikají celé zrcadlové stěny, zábradlí mají skleněné výplně a u nábytku nacházíme také mnoho skleněných prvků. O budoucnost sklenářského řemesla strach nemám, ale připouštím, že nalákat mladé lidi na tuto profesi není lehké. Jako u každého řemesla i tady platí, že chce-li se člověk prosadit, musí umět pro svoji profesi žít a vytvořit si k ní opravdový vztah.“

Jaroslav Voves, foto: autor a archiv

Anna Kurtáková

Strašidelná Bažantnice

2

Ráda bych jménem Městského kulturního střediska srdečně poděkovala všem našim strašidlům, která nám pomohla zrealizovat tuto tradiční akci. Bez vás by to nešlo. Je krásné vidět, že se i v dnešní době naleznou tací, kteří ukrojí ze svého volného času a vynaloží takové úsilí, aby mohli zprostředkovat dětem nezapomenutelný zážitek. Děkujeme!

Strašidelná Bažantnice se konala po dvouleté odmlce a stál před námi nelehký úkol, některá strašidla již strašit nechtěla, a hledali jsme strašidla nová. Nakonec se podařilo, a akce se uskutečnila. V sobotu se s námi přišlo bavit, bát a smát přes osm tisíc návštěvníků a to je skutečně úctyhodné číslo. Jsme rádi, že nám zachováte přízeň a tuto akci podporujete. Díky vašemu štědrému příspěvku na dobrovolném vstupném uspořádáme poděkování všem našim strašidlům, která chodí strašit jakožto dobrovolníci. Doufáme, že jste si akci užili jak z pohledu návštěvníků, tak z pohledu strašidel, a těšíme se příští rok na viděnou.

*Ing. Petra Hanušová, vedoucí MKS Lázně Bělohrad
foto: Jaroslav Voves, Ladislav Snuchlík, Václav Lejdar*

2022

STRAŠIDLA:

Berušky a včeličky, král, královna, dvorní dáma a šašek, Červená karkulka, vlk a myslivec, Alenka v říši divů, kloboučník a bílý králik, Robin Hood a Mariana, divoženy, víla Amálka a hajný Robátko, Rumcajs a Manka, houby a podhoubí, dědeček hříbeček, pták Ohnivák, Maková panenka a motýl Emanuel, Sněhurka a zlá královna, Ledové království, drak, vodič draka a princezna, hejkalové, Flintstoneovi, trpaslíci z Trpaslíkova, Egypťané, Řekové, šmoulové, živé obrazy, klauni, Pepek námořník, vodník a vodnice, Krakonoš, Trautenberk, Anče, Kuba a hajný, rybářka se zlatou rybkou, učňové ze školy čar a kouzel v Bradavicích, Mozkomorové, polednice, piráti, zimní elfové, Gandalf a elfové, hobiti, čarodějnice, indiáni, smrtka, zombie, vlkodlak, čerti z pekla, smrtka a mrtvola, anděl, skřeti, loupežníci, hororové postavy, upíři, lesní přízraky, ... a další :-)

Atletický tábor – druhý turnus

Tábor – soustředění mladých hasičů

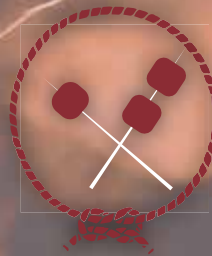

Příměstský tábor

BĚLOHRADSKÉ

Skautský tábor Granátové údolí

TÁBORY 2022

Foto: ...

Turistický tábor

Skautský tábor Granátové údolí

Koho by napadlo, že tábor s názvem Granátové údolí má něco společného s výbušninami, hluboce by se mýlil. Tábor dostal název podle českých granátů, nacházejících se v potůčku vytékajícím z rybníka nad skautským táborem. Padesátka členů skautského oddílu sem odjela tábořit 23. července, aby čtrnáct dní strávila v přírodě a zažila nějaké to dobrodružství. Již podruhé se tábor konal v lese nad Zadní Ždírmicí, na krásném zastrčeném místě. Letos měl programovou ideu cesty k indiánskému pokladu a z dětí se stali členové indiánských kmenů. Při hledání indicií vedoucích k nalezení mapy k pokladu zažívaly různá dobrodružství a při tom se zdokonalovaly a získávaly zkušenosti, které se jim budou v životě hodit.

Vzhledem k tomu, že se celé táborové zařízení od kuchyně přes stany, umývárny a jídelnu buduje každoročně na místě od základů nově, byla potřeba pomoc od rodičů. Přišlo jich dost a patří jim velký dík. Poděkování patří i městu Lázně Bělohrad a panu Lelkovi, kteří poskytli techniku na dopravu materiálu a na posekání louky. Nesmí se zapomenout ani na kuchařky, vařily výtečně.

Pro skauty je tábor vyvrcholením celoroční činnosti, na které se středisko dlouhodobě připravuje. Děti se účastní přípravy materiálu, jeho údržby a uložení. Na táboře plní různé úkoly, při kterých se učí různým dovednostem, a plní zkoušky, jako jsou například zkouška odvahy, samostatnosti, práce v kolektivu a upevňování vůle. Smyslem skautského tábora není hlídání dětí o prázdninách, ale je pokračováním a naplňováním skautských ideí. (las)

Atletický

Stalo se již tradicí, že začátkem července patří hřiště za školou ostroměřským atletům. Tábor krátce představuje tahoun ostroměřské atletiky pan Miroslav Špicar:

„Letos jsme tu již po třinácté, máme zde 33 dětí a chod zabezpečuje pět vedoucích. Akce stmeluje už tak skvělou partu atletů, která se úspěšně zúčastňuje mládežnických soutěží. Na letošní Olympiádě mládeže oštěpař Jakub Lánský skončil na 13. místě, Samuel Šulc skončil šestý na překážkách, a jeho bráchovi Adamovi dokonce chyběly v dálce jen 2 cm do medaile.“ (jav, špc)

Príměstský

Aby začátek bělohradských prázdnin byl bez príměstského tábora, si už těžko dokážeme představit. Stručně o tomto táboře uvedl pár slov pan Martin Menčík:

„Je to k nevíře, ale pořádáme už 21. ročník a hnacím motorem celé akce je moje manželka. S šedesátkou dětí nám pomáhají dorostenci z tenisového oddílu. Snažíme se, aby program byl po celou dobu pestrý. K tomu využíváme všech bělohradských sportovišť a na závěr jezdíme do jičínského bazénu plavat.“ (jav)

Tábor - soustředění mladých hasičů

Ve dnech 30. 6. – 4. 7. 2022 proběhlo soustředění našich nejmladších členů. Děti procvičovaly hasičské dovednosti, jako jsou např. balení a rozbíjení hadic, střelba ze vzduchovky, vázání uzlů, vylepšování fyziky a mnoho dalšího. Samozřejmě si užily také spoustu zábavy hraním her, táborákem, spaním pod širákem a diskotékou. Při svém putování po okolí Libošovic v Českém ráji jsme navštívili mnohá místa, např. hrad Kost, Údolí Plakánek, rozhlednu Čížovka a řadu dalších míst. Děti i jejich vedoucí si pár dní zábavy velice užili. (mar)

Turistický

Z bohaté tradice čerpá i turistický tábor, který po loňském odskočení do chaty Sedmidolí nad Špindlerovým Mlýnem letos opět našel zázemí na studenovské Bělohradské chatě v Rokytnici nad Jizerou. Zapálená parta čtyř obětavých vedoucích zabezpečuje chod tábora pod hlavičkou TJ Lázně Bělohrad pro 42 dětí školního věku. Hlavní vedoucí paní Vladěna Špicarová dodává: „Už z názvu tábora je patrné, že náplní je především turistika. Snažíme se ale, aby program byl pestrý. Dopoledne sportujeme a táborníci plní úkoly chatové olympiády. Odpoledne pak na výletech poznáváme okolí. Plánujeme i celodenní výlet. Když počasí dovolí, chtěli bychom navštívit jedno z turisticky nejoblíbenějších míst Krkonoš, pramen řeky Labe. Myslím, že turistika v Krkonoších může být atraktivní i pro táborníky v dnešní době a dokáže oslovit i ty, co preferují jen digitální technologie. Vždyť někteří se tohoto tábora zúčastňují opakovaně.“

Touto cestou bych chtěla především poděkovat všem sponzorům, bez jejichž příspěvků by uskutečnění tábora bylo hodně problematické.“ (jav)

UKRAJINSKÁ KVÍTKA v Bělohradě...

Nemají to jednoduché. Ukrajinské děti musely narychlo opustit své domovy a vydat se do cizí země, většinou jen s maminkou a sourozenci. Brzy po příjezdu nastoupily do školy, kde nikoho neznaly, a neuměly náš jazyk. Přes to všechno mezi ostatní skvěle zapadly, po několika týdnech krásně rozumí a mluví česky. Pro tento rozhovor jsme požádali p. Ing. Bohdana Kaminského, aby nám pomohl s případným překladem, ale k mému velkému údivu jsme jeho pomoc téměř nepotřebovali, protože děti se mnou komunikovaly naprosto bez problémů česky. Byly báječné a mají můj hluboký obdiv. Jak to tedy všechno zvládají a jak se mají u nás v Bělohradě? O tom jsem si povídala s Ivanem (14), Vlád'ou (7), Alinou (14), Veronikou (15), Michaiilem (11), Kyrou (11) a Arianou (7).

Na začátek mi řekněte, jak se vám tady líbí a jak se dnes máte?

- Ivan** – V Čechách i v Bělohradě se mi líbí.
- Vlád'a** – Mně se líbí všechno, co tady je, a mám se dobře.
- Ariana** – Mně se tady líbí škola, Pardoubek, hodiny češtiny, všechno mě tady baví, ale stýská se mi po Zlatce (kamarádka, která se už vrátila zpět domů).
- Michailo** – Mám se dobře, v Bělohradě se mi moc líbí okolí jako Byšičky, Pardoubek, Bažantnice a taky se moc těším na Strašidelnou Bažantnici. V Čechách se mi líbí všechno.

Navštěvujete zdejší základní školu. Jak vypadal váš první den a jak vás spolužáci přijali?

- Veronika** – První den byl hezký, ale ráno jsem se bála. Spolužáci jsou dobří, ale víc kamarádů mám z paralelní třídy, z běčka. A mám moc hezkou paní učitelku Finkovou.
- Ariana** – Mě to tady první den bavilo, děti mně udělaly náramky a teď už mám víc kamarádů.
- Alina** – První den byl nervózní a bála jsem se jít do školy. Přijali mě dobře, líbí se mi tady, je to krásná škola.
- Vlád'a** – Byli na mě moc hodní a dobře se mi tady učí. Mám tady kamaráda Kubu, bydlíme blízko sebe.
- Ivan** – Nejdřív jsem se zaregistroval do školy a žáci i učitelé mě přijali hezky.
- Michailo** – Když jsem byl první den se svojí třídou, spolužáci mi udělali dárky, abych se nebál. Byl jsem za to moc rád. Všechny paní učitelky se k nám chovaly moc hezky.

Teď se zeptám na češtinu. Jak zvládáte výuku v pro vás novém, cizím jazyce a co nebo kdo vám nejvíc pomáhá?

- Kyra** – Čeština je těžká, pomáhá mi moje spolužačka Míša.
- Ariana** – Čeština dobrý, není těžká, a když tu ještě byla Zlatka, tak mi hodně pomáhala.
- Michailo** – Čeština mě baví, není ten jazyk pro mě těžký, protože je slovanský, jako ukrajinský. Mluvit už jsem se naučil dobře a ve psaní mám ještě chyby, kde napsat tvrdě y a tak, rozumíte mi? A ještě chci poděkovat svému kamarádovi, který se mnou sedí, a je to Dominik Munzar. Když jsem přišel, všechno mi ukázal a pomáhal mi. Pro mě je to nejlepší kamarád.
- Vlád'a** – Je to moc lehký, nikdo mi nepomáhá.
- Ivan** – Čeština je lehká, když potřebuju, pomáhá mi asistent nebo učitel.
- Alina** – Je pro mě tak středně těžká, rozumím všemu, ale mluvím méně. Pomáhá mi asistentka Míša a také překладаč.
- Veronika** – Není lehká ani těžká, je jako ostatní jazyky. Hodně mi pomáhají hodiny češtiny ve škole. Už jsem dělala i zkoušky na střední školu a tam jsem měla pohovor. Moc děkuji paním učitelkám Finkové, Beránkové a Koutové, ale i ostatním, že mě připravily (pozn. – Veronika byla jedním ze čtyř ukrajinských dětí, které byly přijaty na obchodní akademii).

Stravujete se ve školní jídelně, jaké jídlo vám tady chutná a které je vaše oblíbené ukrajinské jídlo?

- Ivan** – Tady v Čechách mi chutnají špagety a oblíbené ukrajinské jídlo je boršč.
- Veronika** – V jídelně mi moc chutná rýže a mám moc ráda bramborové knedlíky s gulášem. Ukrajinské oblíbené jídlo mám boršč a pirohy.
- Michailo** – Tady je moje oblíbené jídlo těstovinový salát, bulharská paprika, boloňské špagety, okurka, je to velmi chutné a osvěžující. Na Ukrajině mám rád boršč a „vareniky“.
- Ariana** – Mám tady ráda všechno jídlo, špagety a maso.

Co byste mi o svojí rodné zemi řekli, co tam je zajímavého, která místa tam máte rádi, jak byste nám ji přiblížili?

- Ivan** – Na Ukrajině mám nejraději moře, svoji vesnici a velká města jako Kyjev, Lvov...
- Alina** – Mám ráda naše hory, města, moře.
- Kyra** – Mám ráda svoje město.
- Ariana** – Ráda jsem jezdila k babičce, hrála jsem si tam se svým pejskem, s babičkou jsme hráli na schovku, na babu.
- Michailo** – Rád jezdím k babičce na Zakarpátí, je tam moc hezky, jsou tam hory a nejsou tam komáři. Město, kde bydlím, je na Volyni, tam je hodně jezer, mokřin. Když jde večer člověk ven, tak je celý poštípaný.

Kdo nebo co vám tady chybí nejvíc?

- Ivan** – Tady mi chybí nejvíc ukrajínští kamarádi, rodina a také pes Jessica.
- Vlád'a** – Mně tady chybí kočička, co jsem měl doma.
- Alina** – Moc mi chybí moji rodiče a kamarádi z Ukrajiny.
- Kyra** – Mně moc chybí tatínek, kamarádi a můj pejssek.
- Veronika** – Stýská se mi moc po tatínkovi, pejskovi a kočičce a také ukrajinských kamarádech.
- Michailo** – Stýská se mi po babičce a kamarádech.
- Ariana** – Mně chybí Zlatka, babička, dědeček, taky papoušek a štěňátko.

A na závěr mi prosím prozrad'te své největší přání, které teď máte.

- Ivan** – Chtěl bych se naučit perfektně česky a anglicky.
- Vlád'a** – Auto na ovládání.
- Kyra** – Nechci, aby školní rok skončil, protože tady mám všechny svoje kamarády.
- Veronika** – Chtěla bych, aby válka už skončila a vrátila jsem se domů a do Česka jezdila už jen na návštěvu, protože tu mám hodně kamarádů, kteří mi pomáhají.
- Michailo** – Chci, aby se válka ukončila a všechny děti a jejich rodiče už normálně žili, protože válka je strašná. Jinak ve svém životě nic nepotřebuju, všechno mám, jen ta válka, aby se ukončila...

Alena Fléglová, foto: autorka

Mezinárodní folklorní festival Pod Zvičinou 2022

Ráda bych touto cestou poděkovala všem, kteří se podíleli na realizaci letošního ročníku Mezinárodního folklorního festivalu Pod Zvičinou v Lázních Bělohradě.

Díky patří souborům, jež k nám zavítaly a díky kterým naše město ožilo folklorem. Jsme rádi, že jste tu byli s námi, a těšíme se, že se budeme vídat i nadále. Vznikla zde nová přátelství, potkávali jsme zde tváře známé, ale i nové. I přes vysoké teploty jsme si zachovali úsměv na tváři a pevně věříme, že celý festival v nás všech zanechal nejen krásný zážitek a vzpomínku.

Velké díky patří všem, kteří se na realizaci folklorního festivalu podíleli, a to především manželům Rychterovým, kteří se ujali dramaturgické části a spolu s FS Hořeňák a Hořeňáček rozezněli srdce tohoto festivalu. Dále bych ráda jménem svým poděkovala zaměstnancům Městského kulturního střediska panu Romanu Kunčíkovi a Ladislavu Stuchlíkovi, Technickým službám města Lázně Bělohrad, vedení města a místostarostovi panu Antonínu Schánilkovi a všem, kteří přidali ruku k dílu. Děkuji též našim sponzorům, bez jejichž štedrých darů by nebylo možné akci realizovat.

A především bych ráda poděkovala vám všem, kteří jste příznivci folkloru a zachováte nám přízeň. Díky vám a pro vás tato akce vzniká. Již nyní započínají přípravy na festival příští a my se už nyní těšíme, že se opět spolu uvidíme.

*Ing. Petra Hanušová,
ředitelka festivalu
a vedoucí Městského
kulturního střediska
v Lázních Bělohradě,
foto: Alena Fléglová,
Václav Lejdar,
Petr Laušman*

17. - 19. 6. 2022
Mezinárodní folklorní festival
"Pod Týčínou" MFF Lázně Běláhrad

V DOMĚ S PEČOVATELSKOU SLUŽBOU VZNIKLO STŘEDISKO OSOBNÍ HYGIENY (SOH)

SOH je určeno seniorům a osobám se zdravotním postižením, kteří mají ve své domácnosti trvale nebo dočasně ztížené podmínky pro výkon osobní hygieny.

Využití prostory SOH mohou jak stávající uživatelé pečovatelské služby, tak noví zájemci na základě uzavření smlouvy o pečovatelské službě.

Návštěva střediska se domlouvá předem u vedoucí pečovatelské služby nebo s pečovatelskými. Během celého pobytu uživatele v prostoru SOH bude přítomna pečovatelka, která pomáhá uživateli se svlékáním, oblékáním, bezpečným pohybem, se samotnou hygienou. Dohlíží na bezpečnost a ve všem potřebném uživateli pomáhá.

Věříme, že tato služba pomůže mnohým občanům Lázní Bělohradu vyřešit jejich ztíženou situaci.

Dne 31. 8. 2022 od 14:30 do 16:00 hodin se uskuteční pro veřejnost prohlídka střediska osobní hygieny. V případě zájmu neváhejte a přijďte se podívat.

*Bc. Lenka Bičíšřová,
vedoucí pečovatelské služby*

Děkovný dopis

Vážený pane starosto, jmenuji se Milada Bílá, roz. Moorová, a jsem vnučka skladatele Karla Moora.

25. 3. 2000 byla v Bělohradě odhalena pamětní deska, na které jsem byla i se svým otcem Karlem Moorem ml.

Tatínek bohužel rok na to zemřel.

Do Bělohradu jezdím každý rok na dědečkův hrob a jsem opravdu velmi potěšená, jak se město o hrob stará.

Chtěla bych Vám touto cestou moc poděkovat, protože je to hlavně Vaše zásluha.

Včera 9. 8. jsem byla opět na Byšičkách a krásně upravený hrob mě velmi potěšil. Moc děkuji.

S pozdravem Milada Bílá, Prostějov

Britevské XC

Ve středu 27. července si vychutnali vymazlenou trať v Hůře nad Brtví účastníci již 14. ročníku MTB seriálu - jičínského Cyklopoint Cupu. Pro absolutní vítězství si dojel bělohradský Adam Styblík závodící za Rohozec Amulet team.

Jaroslav Voves

Čtyřicetihodinové lovení

První červencový víkend si rybník na Byšičkách přisvojili rybáři. Opět zde probíhala oblíbená Bělohradská čtyřicítka. Čtyřicetihodinový závod v rybolovu začínal v pátek 1. července v šest odpoledne a o nedělní desáté dopolední muselo veškeré rybářské náčiní na břeh. Již tradiční akci vdechují život manželé Vojtíškoví a na pořádání se podílí několik zapálených dobrovolníků. A jak letošní ročník proběhl, krátce shrnula paní Monika Vojtíšková: „Letos závodilo 13 dvojic a bylo uloveno 281 bodovaných ryb v celkové délce 146,62 m.“

Nejlepší recept na návnadu zřejmě mají Martin Bernard s Michalem Suchým, protože zvítězili s celkovým úlovkem 35,22 m ryb a obhájili tak loňské prvenství. Na druhém místě se umístila dvojice Matěj Bílek a Honza Večerník, třetí příčku pak obsadili Karel Vydra ml. s Pavlem Friedrichem.

Za pořadatele bych chtěla poděkovat všem sponzorům za podporu a věcné ceny (město Lázně Bělohrad, pekařství Josef Rýdl, Filipa, FEE transport, Donap, Freudenberg), všem závodníkům za účast a všem zúčastněným za pomoc při pořádání závodu. Věřím, že z akce již vznikla tradice, na kterou se každý účastník rád vrací.“

Jaroslav Voves

Slavnostní otevření

nové budovy
městského úřadu
v Lázních Bělouhradě
neděle 28. srpna 2022

15:00	Žesťový soubor města Pízně	před budovou MěÚ
15:30	Slavnostní zahájení a přestřižení pásky	před budovou MěÚ
16:00	Kytara Víta Heřmana	budova MěÚ
16:00	Prohlídka budovy nového MěÚ (do 19:30 hod.)	budova MěÚ
16:30	Dolphin Jazz	pódium náměstí K. V. Raise
17:30	Žesťový soubor města Pízně	před budovou MěÚ
18:00	Miroslav Paleček	pódium náměstí K. V. Raise
19:15	Žesťový soubor města Pízně	pódium náměstí K. V. Raise
20:00	Ohňostroj	náměstí K. V. Raise

Doprovodný program: Zábava pro děti | Občerstvení bělohradských hasičů

Kontakt: 778 761 144

Změna v programu vytržena

Poděkování

Vážení spoluobčané,
v minulých dnech jsem obdržel dopis od ředitele Zdravotnické záchranné služby Královéhradeckého kraje MUDr. Libora Senety, který mě velice potěšil. Děkuje v něm členům naší jednotky sboru dobrovolných hasičů za precizní zásah a účinné a rychlé poskytnutí první pomoci nemocnému muži prostřednictvím defibrilátoru i za pomoc při jeho transportu do sanitního vozu.

Čtěl bych se k tomuto poděkování připojit a jménem svým a jménem zastupitelstva města také členům naší jednotky poděkovat. Jejich činnost při požárech, dopravních nehodách či zdravotních komplikacích je velice záslužná a vzhledem k rychlosti a odbornosti zásahu daným i znalostí místních podmínek prakticky nenahraditelná. Ještě jednou děkuji.

Ing. Pavel Šubr, starosta města

Vážený pane starosto,

Jednotka sboru dobrovolných hasičů, kterou Vaše obec zřizuje, byla dne 4.7.2022 požádána naším operačním střediskem o zásah u případu zástavy krevního oběhu Vašeho spoluobčana. Díky rychlému dojezdu a precizně poskytnuté neodkladné resuscitaci, včetně podání výboje prostřednictvím automatizovaného externího defibrilátoru, hasiči Vaší jednotky předali nemocného do péče posádky ZZS KHK již v téměř stabilizovaném stavu. Svědčí o tom, mimo jiné, i pochvalné vyjádření zasahující lékařky MUDr. Boreňky Koukalové a ostatních zasahujících záchranářů.

Dovoľte mi, abych Vám proto jménem všech zasahujících zdravotníků i jménem svým co nejdecentněji poděkoval nejen za účinné a rychlé poskytnutí první pomoci nemocnému muži, ale i za pomoc při jeho transportu do sanitního vozu.

Celá událost zdůrazňuje účinné nastavení systému přednemocniční péče v regionu i nezastupitelný význam jednotky sboru dobrovolných hasičů ve Vašem městě v případech ohrožení života některého ze spoluobčanů.

Těšíme se na další spolupráci.

S přátelským pozdravem

MUDr. Libor Seneta
ředitel
Zdravotnická záchranná služba
Královéhradeckého kraje
Hradecká 1496/2A
500 12 Hlavoň Kůlnová
IČO: 48145122

Lázně v pohybu

Koncem července natáčela v Lázních Bělouhradě Česká televize jeden díl z desetidílného projektu „Lázně v pohybu“. Seriál je zaměřen především na mladé aktivní lidi a rodiny s dětmi a má ukázat možnosti sportovního využití v lázeňských městech ve spojení s aktivním odpočinkem v lázeňských zařízeních. Pořadem provází sportovní redaktorka České televize Žaneta Peřinová a v části o Lázních Bělouhradě vystupuje úspěšný cyklistický ultramaratonec Dan Polman. Pořad bude vysílán na podzim na ČT 2 a ČT sport. (šup)

Lázeňský pohár vyhrála Železnice

O víkendu 23.–24. 7. pořádal fotbalový klub SK Lázně Bělouhrad již 45. ročník tradičního turnaje mužů. Po sobotních utkáních ve skupinách se v neděli hrály již jen zápasy o umístění. Vše pak vyvrcholilo finálovým zápasem, kde nejtěsnějším rozdílem 1:0 zvítězil Sokol Železnice nad FK Luhačovice. Třetí místo pak vybojovaly TJ Velichovky, když 4:1 porazily domácí Bělouhrad. Páté místo obsadily TJ Klimkovice po jednoznačném vítězství 7:1 nad Sokolem Konstantinovy Lázně. Zápas o 7. místo mezi SK Janské Lázně a Sokol Mšené lázně skončil 1:1 a na penalty nakonec zvítězilo Mšené. Nejlepším střelcem se stal s pěti brankami Jan Vaněk z Klimkovic, nejlepším brankářem Tomáš Huja z Mšeného-lázně a nejlepším hráčem byl zvolen Daniel Barták ze Železnice.

Příští, 46. ročník se v roce 2023 uskuteční v Luhačovicích.

-bican-

BĚLOHRADSKÉ reflexe

Eduarda Čelíše

VTIPNÝ TRAFIKANT

V minulém čísle Bělohradských listů byla fotografie techniků Narexu z roku 1988. Do trafiky Důvěra Jirky Dušičky přijde člen této party Josef Zinecker, a když se podívá na stránku svých bývalých kolegů, povídá, že na společné fotce on chybí. „Jasně, je to tak, ale je tam zase napsáno, že na té fotce chybíte,“ vtipně reaguje Jirka Dušička.

BAREVNÉ PODZVIČINSKO

Začátkem léta vyšla v nakladatelství Regia výborná kniha Nymburáka Jana Řehounka s názvem Barevným Podzvičinskem. Autor putuje od pramenu Javoroky zalesněnými úbočími a nevynechá přítom jedinou vesničku, městys ani město našeho kraje. Vřele doporučuji tuto kouzelnou publikaci, čte se doslova jedním dechem.

DĚTI A VOJSKO POLOVIC

V červenci v zámeckém parku měl koncert Pokáč, vlastním jménem Jan Pokorný, český písničkář a textař. Vstupné pro děti 420 korun českých. Zdá se mi nehorázné od šestiletého kluka brát čtyři stovky. Nemá platit to staré – děti a vojsko polovic?

VOTROKŮ 12. SRPEN 1972

Slavná to sobota. Hradecký Spartak poráží před třiatřiceti tisíci diváků na stadionu v Malšovicích pražskou Spartu 3:2. Mladík Miloš Čerovský, Mlázovičák i Lhoťák, jede do Hradce na kole. No, řekněte, kdo by nechtěl toto legendární utkání vidět?

FOTBALOVÁ CHVÁLA I SMUTEK

Bělohradský fotbal slavil nádherných sto let. Na toto výročí upozorňoval historický plakát s pozoruhodnou fotografií Josefa Jóra, na které je zachycen centrforvard a šutér Josef Kraus. Smutek z oslavy je pro mě ale značný. Dovedete si představit, že pražská Slávie nepozve ke stému výročí Pepi Bicana a AC Sparta Andreje Kvašňáka? Pozval bych Jiřího Styblíka, Josefa Puše, Jiřího Lejdara, Michala Lamího, Jiřího Kordíka, Bědu Matouše, Josefa Hrnčíře, Josefa Václavíka, Petra Čelíše, Karla Lonera a jeho brácha Mílu, Emila Stehlíka, Milana Jezberu, Jirku Sytaře, Mirka Pospíšila, Jirku Kellera a Mirka Vicha. Omlouvám se těm, na které jsem zapomněl. Výbor bělohradského fotbalu zapomněl úplně na všechny...

Vážení čtenáři, v této rubrice bychom vás rádi pravidelně upozorňovali na knihy, které máme v knihovně, stojí za povšimnutí a mohly by vás zaujmout...

„Kdyby v každém okresu byl jeden Jaroslav Foglar, byla by výchova naší mládeže zajištěna a vyřešena...“ malíř a ilustrátor Zdeněk Burian

Ostrov, Poklad a Maják Uctivačů ginga – Svatopluk Hrnčír (Vydavatelství Václav Vávra). Nově vydanou trilogii, která volně rozvíjí „stínadelskou“ Jaroslava Foglara, nám do knihovny věnovala dcera bělohradského spisovatele Hana Eliášová. Moc děkujeme a doporučujeme.

Osobnosti úžasné i porouchané – Radkin a František Honzákovi (Galén). „Kdo se nepoučí z dějin, musí je znova prožívat.“ Mezi knižními dary naší knihovně od pana doktora je i druhá společná s jeho bratrem navazující na jejich předchozí „Čas psychopatů“. Knižní novinka chce vyprovokovat k zamyšlení a vyvolat ve čtenáři touhu doplnit si znalosti o naší minulosti. Opět moc děkujeme a doporučujeme.

A do třetice knižní dar, a to od paní spisovatelky Hany Marie Körmorové. Je jím již druhý vydání oblíbené série *Kočár do neznáma*, které nám do knihovny věnovala i s podpisem. To předchozí bylo totiž zasloužené „očtené“ našimi čtenáři. Její knihy jsou v naší knihovně velmi oblíbené a mnozí se již těší na její chystanou novinku, kterou dopisuje. Držíme palce a děkujeme.

Dárky z přírody – Helena Arendtová (nakl. Kazda). 100 nápadů na tvoření s dětmi aneb jak si vytvořit z přírodnin zdarma originální a neobyčejné dárky. Z okvětních lístků se mohou stát čaje nebo girlandy, z větviček rámečky na obrázky a díla k zavěšení, z kamenů figurky a z bobulí marmelády... Autorka s polsko-německými kořeny je malířkou, sochařkou. S psaním knih začala až ve svých 55 letech, a proto neváhejte, nikdy není pozdě...

Život s Otou – Dita Krausová (Ikar). Novinka od autorky, která inspirovala Antonia Iturbeho k napsání bestselleru „Osvětinská knihovnice“. 93letá pamětnice poutavě přibližuje poválečný život v Izraeli se svým manželem, uznávaným spisovatelem Otou B. Krausem. Při letošní návštěvě knižního veletrhu v Praze doslova strhla posluchače svým vyprávěním. S úctou i za všechny budoucí čtenáře knihy přejeme paní Ditě pevné zdraví do Izraele.

Arturův ostrov – Elsa Morante (Argo). Kniha vyšla již v r. 1957 a je považována kritikou i čtenáři za nejkrásnější román italské autorky, manželky slavného Alberta Moravii. Nakladatelství Argo tak splácí po letech dluh výjimečné spisovatelce, kterou obdivuje i Elena Ferrante. Lyrický příběh o dětství a dospívání v kulisách ostrova Procida v Neapolském zálivu získal nejprestižnější italskou literární cenu Premio Strega.

Byliny malé čarodějky – Polonca Kovačová (Slovart). Kniha jedné z nejoblíbenějších slovinských spisovatelek s krásnými ilustracemi Ančky Gošnikové Godecové. Malá čarodějka Lenka představí svým kamarádům 34 léčivých bylin a o každé poví to nejdůležitější. Doplněno recepty, které se s trochou nadsázky zdají praktické z ledajakých důvodů: „Pět špetek pelyňkových listů vhoď do litru vody, vydatně oslaď“. Dobré proti roupům.“

Přejeme vám inspirativní a pokud možno klidné čtení nejen s těmito knihami. Aktuální informace o provozu knihovny najdete na webových stránkách: <https://knihovnalaznebelohrad.webk.cz/>

Jan Simon, knihovník

Autogramiáda

O posledním červencovém víkendu proběhla v restauraci U Sehnalů již 21. autogramiáda bělohradského autora Jiřího Sehnala. Akce se konala u příležitosti vydání jeho 20. knihy KDE KONČÍ CESTY II.

DEPRAG
machines unlimited

Stabilní firma hledá kolegy na pozice

• PROGRAMÁTOR PLC • SEŘIZOVAČ CNC • NÁSTROJAŘ •

Nabízíme:

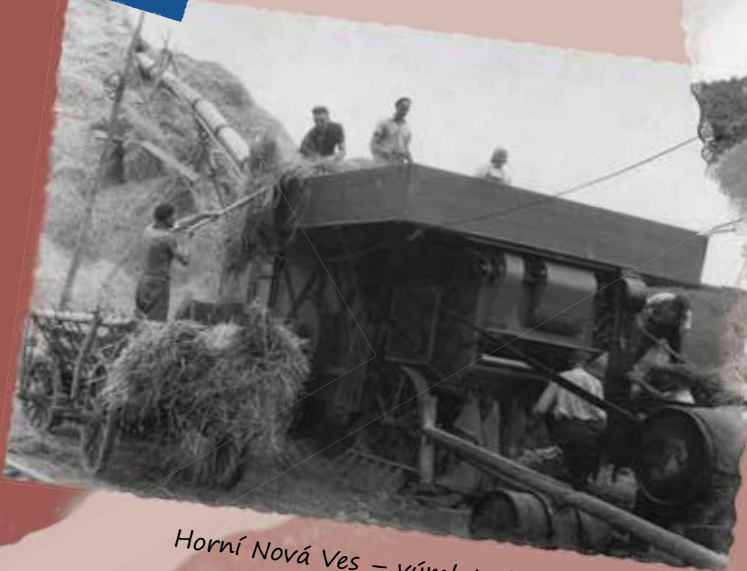
- 5 týdnů dovolené, 3 sick days
- roční bonus
- dotované stravování (20 Kč/oběd)
- jazykové kurzy zdarma
- pracovní doba 7,5 hod

Kontaktujte nás!
DEPRAG CZ a.s.
T. G. Masaryka 113
507 81 Lázně Bělohrad
+420 493 771 558
personalitika@deprag.cz

www.DEPRAG.cz

6

Horní Nová Ves – výmlat obilí

7

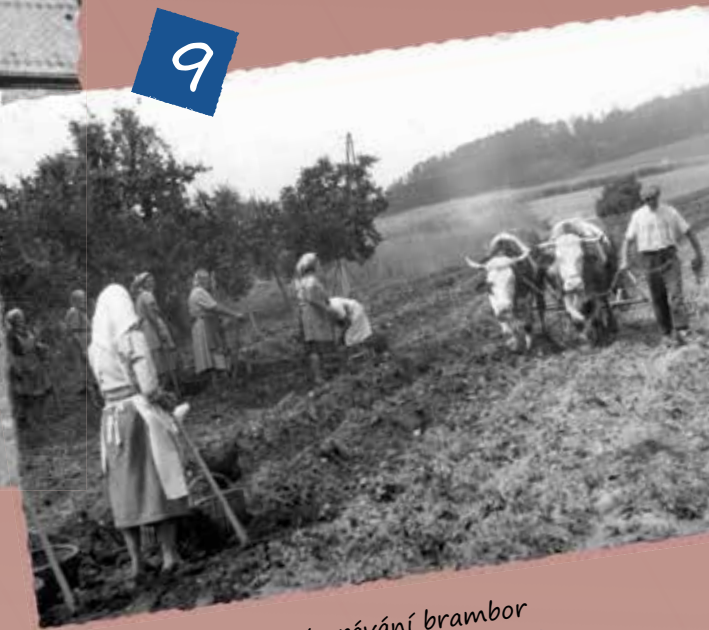
Horní Nová Ves – svážení kmínu.
Výsev na 95 arech, výtěžnost 12,6 q, výdělek 28.000 Kč

8

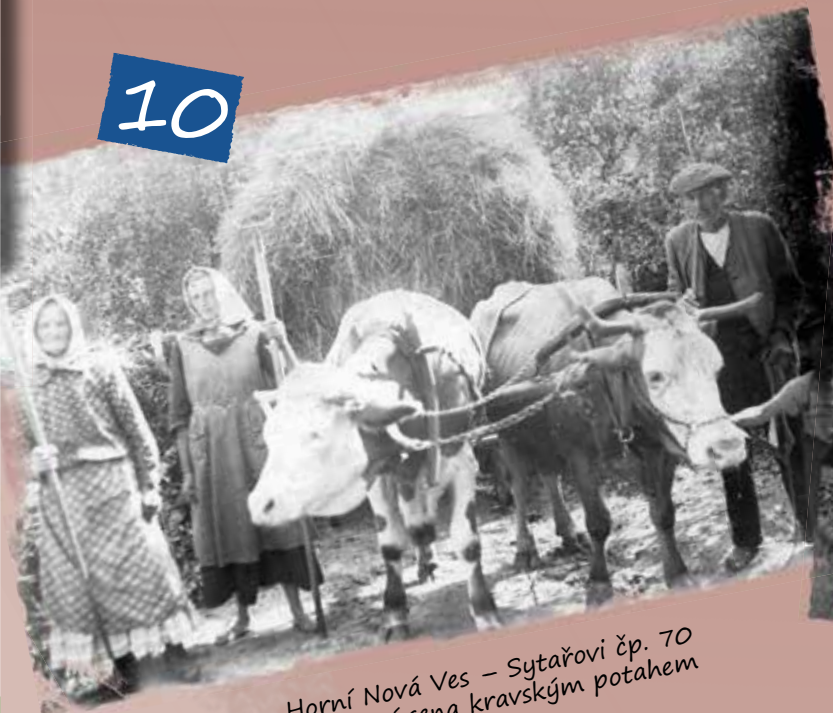
Horní Nová Ves – Maclovi a Josefovi vybírají brambory na zimu

9

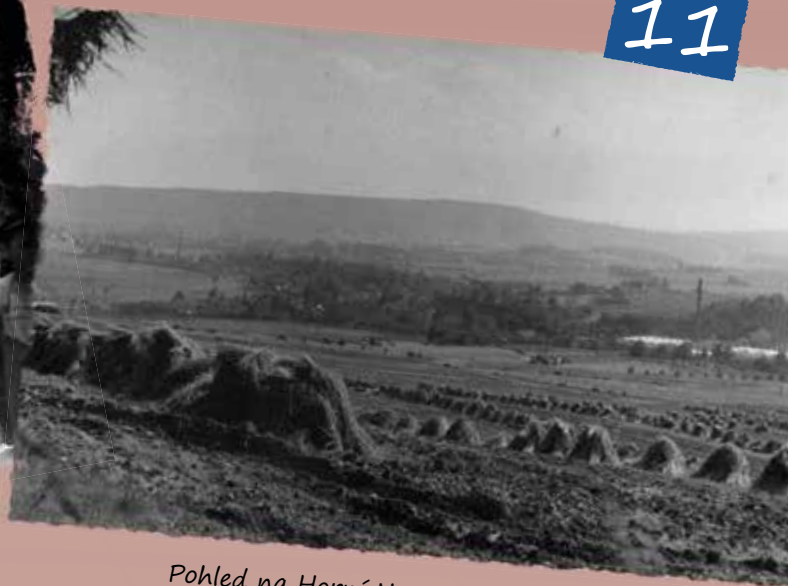
Vyorávání brambor

10

Horní Nová Ves – Sytařovi čp. 70
– svážení sena kravským potahem

11

Pohled na Horní Novou Ves přes snopy obilí

ZÓNA
JEN PRO
NAKLADNÍ
AUTOMOBILY

ISSN 2533-8005
0 8
9 772533 800006